

Ion I. C. Brătianu (1864–1927)

A fost unul dintre politicienii români reprezentativi pentru perioada interbelică și promotor al procesului de modernizare, urbanizare și dezvoltare economică a României, personalitate complexă și controversată, dominând viața politică timp de două decenii, liderul incontestabil al Partidului Național-Liberal (1895-1927), președinte al Consiliului de Miniștri între 1908-1910, 1914-1919, 1922-1926, 1927, ministru de interne, al Afacerilor Străine, al Lucrărilor Publice, al Apărării Naționale, unul din artizanii Marii Uniri.

Ion I. C. Brătianu (cunoscut ca Ionel Brătianu) s-a născut pe 20 august la Florica (județul Argeș), fiind unul dintre fiii omului politic liberal Ion C. Brătianu. După absolvirea Colegiului „Sfântul Sava” din București a urmat „Școala de Drumuri și Poduri” din Paris, obținând diploma de inginer în 1889.

Revenit în țară începe o impresionantă carieră politică și dobândește astfel o vastă experiență în conducerea statului. În calitate de ministru de interne în guvernul liberal care a înăbușit (reprimat) Răscoala din 1907 a realizat importanța soluționării problemei țărănești: „De problema țărănimii e legată întreaga problemă a propășirii noastre economice și politice”. În 1909 a preluat funcția de președinte al Partidului Național-Liberal de la Dimitrie Sturdza.

Fig. 1 - Ion I. C. Brătianu

După declanșarea Primului Război Mondial, susține intrarea în război alături de Antanta, iar după moartea regelui Carol I devine cea mai importantă figură politică, deciziile sale având un impact fundamental asupra evoluției istoriei românilor. De asemenea, a sprijinit grupările pro-unioniste din Transilvania și Bucovina aducându-și o importantă contribuție la realizarea României Mari.

În perioada neutralității (1914-1916), Ion I.C. Brătianu, a coordonat în calitate de prim-ministru și politica externă românească. În acest sens dă dovadă de fermitate și simț diplomatic în încheierea convenției politice și a celei militare. De altfel, încă din 1915 declara: Consider că nu pot să-mi angajez țara în luptă, fără a-mi garanta dinainte viitorul. Ieșirea din neutralitate era justificată prin aspirațiile de unitate națională ale românilor: Prin urmare se impune să ieșim din neutralitate! Pe de altă parte, având drept ideal unitatea națională, suntem datori să urmărim realizarea lui, căci cine știe dacă, în decursul veacurilor, vom mai găsi un prilej atât de puternic ca cel de azi. După intrarea în război alături de Antanta, pe fondul campaniei dezastruoase din 1916, de care sunt considerați responsabili liberalii, acesta continuă să creadă în redresarea armatei române și în realizarea idealului unirii.

La inițiativa lui Brătianu, regele Ferdinand a promis țăranilor soldați pământ și drept de vot. Situația dramatică a României l-a determinat să reentre în negocieri cu Germania și să tergiverseze cât mai mult posibil semnarea tratatului. Brătianu a demisionat în iarna lui 1918, iar următorul guvern condus de generalul Alexandru Averescu a încheiat un protocol de prelungire a armistițiului între România și Puterile Centrale. Ulterior, guvernul condus de Alexandru Marghiloman a semnat pe 7 mai pacea cu Puterile Centrale.

Fig. 2 - Ion I. C. Brătianu

Fig. 3 - Guvernul Brătianu la investitură după moartea regelui Ferdinand, 1926

Fig. 4 - Ion I. C. Brătianu

În iulie 1919, a părăsit Conferința de pace de la Paris în condițiile în care Marile Puteri nu consultau celelalte state, impunându-le direct hotărârile. Pe 15 octombrie 1923, în calitate de președinte al Consiliului de Miniștri, a participat la momentul solemn al încoronării regelui Ferdinand și a reginei Maria ca regi ai României Mari. Considerat de regele Ferdinand ca un „om providențial” („Prefer să cad cu Brătianu, dacă ar fi să se întâmple, dar este singurul om în care am încredere”), Brătianu guverna, din culise, chiar și atunci când se afla în opoziție. Partidul Național-Liberal a dominat viața politică interbelică, extinzându-se la scara noului teritoriu, iar guvernele Brătianu au avut în vedere racordarea României la noile realități postbelice: votul universal, reforma agrară, Constituția din 1923, legi precum – Legea pentru organizarea armatei, Legea pentru organizarea și exproprierea căilor ferate, Legea pentru învățământul primar, Legea organizării judecătorești, Legea pentru înființarea Patriarhiei Române, Legea pentru unificarea administrativă, Legea electorală.

În politica economică Brătianu a susținut doctrina partidului său („prin noi înșine”), aflată în opoziție cu politica „porților deschise”, promovată de Partidul Național și de Partidul Țărănesc. De altfel, între 1922-1926, economia românească a înregistrat creșteri importante, în special în sectorul industrial.

În plan intern s-a confruntat cu mișcări extremiste de stânga (Partidul Comunist Român a fost scos în afara legii în 1924) și de dreapta (Mișcarea Legionară condusă de Corneliu Zelea Codreanu). De asemenea, un punct important al politicii externe a fost pe lângă asigurarea independenței și suveranității naționale, încercarea de a normaliza relațiile cu Uniunea Sovietică, prin organizarea în 1924, la Viena a unei conferințe româno-sovietice, demers eșuat însă din cauza celor două mari probleme legate de recunoașterea unirii Basarabiei cu România și restituirea tezaurului.

Fig. 5 - Ion I. C. Brătianu, fii Vintilă și Ionel și Pia Brătianu

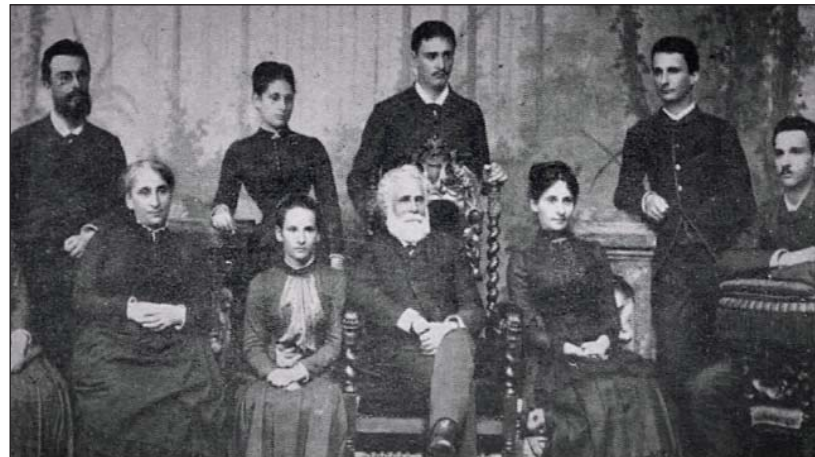

Fig. 6 - Familia lui I. C. Brătianu

În ultima parte a guvernării sale, Brătianu s-a confruntat cu începutul crizei dinastice, după cea de-a doua renunțare a principelui Carol la prerogativele de moștenitor al Coroanei. În ianuarie 1926 a fost desemnată Regența, considerată ca fiind „opera lui Brătianu”, ceea ce a declanșat critici dure din partea opozițiilor politici. În consecință, în martie, s-a retras de la guvernare, alegând să-l sprijine pe Alexandru Averescu, ca o contrapondere la național-țărăniști.

În anul 1927, într-un climat politic foarte tensionat, Partidul Național-Liberal a câștigat alegerile, iar moartea regelui Ferdinand a complicat și mai mult situația generală a țării.

Fig. 7 - Conacul Brătianu - Vila Florica

Fig. 8 - Conacul Brătianu, interior

Fig. 9 - Așezămintele I. C. Brătianu din Piața Amzei, București

Cel care afirma într-un discurs, „Politica e ceva grav, grav de tot. Ai în mâna ta viața și viitorul țării tale”, a murit subit pe 24 noiembrie 1927, fiind înmormântat la Florica, alături de tatăl său. Cu dispariția sa se încheia o epocă în politica românească. Numit în epocă „vizir”, „sultan”, „sfinx”, „faraon”, „marele taciturn”, Ion I.C. Brătianu a știut ca nimeni altul să guverneze, să-și aleagă colaboratorii, să reprezinte idealurile țării sale în relațiile internaționale, conștient fiind că scrie o pagină esențială în istoria României. Criticat dur de unii dintre contemporanii săi, mulți dintre ei adversari politici, Ion I.C. Brătianu rămâne una dintre cele mai complexe personalități politice din istoria modernă și contemporană a României, rolul său în realizarea Marii Uniri și a reformelor ulterioare fiind incontestabil.

Sursa foto:

https://www.google.ro/search?q=I.C.+Bratianu&safe=active&hl=ro&tbm=isch&source=ln&tbs=isz:lt,islt:2mp&sa=X&ved=0ahUKEwiElurvsvcahWQK1AKHVM_BFQQpwUIHg&biw=1536&bih=760&dpr=1.25